

Тя се събудила, измяукала и избѣгала въ кухнята задъ печката.

II.

Като седнали да ядатъ, селянинътъ казалъ на дѣцата си: „Довечера ще убия котката. Азъ не ща без-полезни храненици въ къщата си. Мишките ще започнатъ да играятъ и по носа ми, а тя знае само да спи задъ печката. Остава само да изгризятъ и нея“.

Котката чула тия думи и се уплашила. Тя рѣшила да избѣга.

Слѣдъ обѣдъ селянинътъ отишълъ на нивата. Тя се промъкнала край яхъра и поела пѣтя прѣзъ нивята. Отъ дългото тичане Мара се уморила много и едвамъ си поемала дѣха. Седнала на единъ слогъ да си почине и заплакала. Тогава при нея дошла кукумявката и я попитала, защо плаче. Котката ѝ разказала, какъ селянинътъ искалъ да я убие. Кукумявката я посвѣтвала да отиде въ гората, кждѣто имало хралупи дървета за живѣне и кждѣто селянинътъ не ще може да я намѣри. Мара тръгнала къмъ гората. Ала щомъ стигнала, паднала отъ умора. Едвамъ се привдигнала и седнала на единъ камъкъ. По-нататкъ не могла да върви. Разбрала вече Мара, какво нещастие я сполетѣло. Кждѣ да намѣри жилище? Ами какво да прави за храна, като не могла да лови мишки? И, прѣмалѣла отъ гладъ, горката котка силно заревала. Плачътъ ѝ се разнесълъ далечъ изъ гората. Птичките и зайците повдигнали уплашено глави и се заслушвали.

По пѣтя се задалъ господинъ Лисанко, облеченъ въ ловджийски дрехи, съ пушка и ловджийска торба прѣзъ рамо. Той се спрѣлъ прѣдъ Мара и казалъ: „Какво си се развикала изъ гората ми? Ще изплашишъ зайците и тогава кждѣ да ги гоня?“ Котката задавено му разказала патилата си. И когато тя свършила, господинъ Лисанко помислилъ малко и рекълъ:

„Да, лоша ти е работата, моя драга. Ала азъ ще се опитамъ да ти помогна. Сега госпожата ми има